

Sygn. akt II Ka 417/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Bania
Sędziowie:	SO Jacek Satko (spr.) SO Rafał Wagnerowski
Protokolant:	st. sekr. Irena Żyłka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej Mieczysława Dziegiel

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013r.

sprawy K. B.

oskarżonego o przestępstwo z art.178a§1kk, art.95 kw w zw. z art.10§2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 1 lipca 2013 roku, sygn. akt II K 657/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk:

utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów procesu za II instancję.

Sygn. akt II Ka 417/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowie po ponownym rozpoznaniu sprawy uznał oskarżonego K. B. za winnego tego, że w dniu 11 marca 2012 roku w miejscowości Z.powiatu (...)jechał w ruchu lądowym jako kierujący samochodem osobowym marki A. (...)o nr rejestracyjnym (...)znajdując się pod wpływem środka odurzającego przy stwierdzonej zawartości kannabinoli we krwi, w szczególności delta-9-tetrahydrokannabinolu (...) w stężeniu 12,6 ng/ml, oraz nie mając przy sobie wymaganych dokumentów tj. przestępstwa z art. 178a§1 kk i wykroczenia z art. 95 kw w zw. z art. 10§2 kw i za występki z art. 178a§1 kk na mocy powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za wykroczenie z art. 95 kw na mocy powołanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych. Wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata. Na mocy art. 42§2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszystkich kategorii przez okres 2 lat zobowiązując go do zwrotu posiadanego prawa jazdy właściwemu organowi

administracji samorządowej. Na mocy art. 49§2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000 złotych. Zasądził od tegoż na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1256,71 złotych tytułem kosztów postępowania.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca, który zaskarżywszy go w całości zarzucił mu.

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 178a § 1 kk i art. 95 k.w. w związku z art. 10 § 2 k.w. polegającą na przyjęciu, że w dniu 11.03.2012 roku w miejscowości Z.oskarżony K. B. jechał w ruchu lądowym jako kierujący samochodem osobowym marki A. (...)o nr rej. (...), znajdując się pod wpływem środka odurzającego przy stwierdzonej zawartości kannabinoli we krwi nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk i art. 95 kw, pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie, że przecież ocena prawno-karna wymagała ustalenia czy oskarżony rzeczywiście prowadził pojazd w stanie odurzającym przy stężeniu (...), które zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 11.06.2003r. w sprawie wykazu środków podobnie działających do alkoholu oraz warunków i sposobu przeprowadzenia badań na ich obecność w organizmie należy dokonać ustaleń, kiedy działanie (...)zaburza koordynację ruchów, koncentrację, wpływa na postrzeganie otoczenia w tym przestrzeganie czasu i odległości względnie wpływa na spowolnienie czasu reakcji i kiedy nastąpiło działanie w „czasie palenia” i do 30 minut od jego zakończenia i jak długo są efekty oddziaływania, a zwłaszcza w świetle obecnej opinii uzupełniającej z Zakładu (...)Instytutu Ekspertyz Sądowych w K.wyrażonej w opinii uzupełniającej podczas przesłuchania do protokołu rozprawy dr P. A.biegłego z zakresu toksykologii, leków i trucizn, bowiem kiedy zważy się, że w wywołanej z urzędu w ponownym postępowaniu w stadium jurysdykcyjnym dowód z opinii biegłego sądowego SO w Tarnowie lek med. M. W.ewidentnie stwierdzono, że w opinii w odpowiedzi na zadane pytania w postanowieniu tut. Sądu z dnia 13.05.2013r., gdzie biegły stwierdził „na podstawie analizy całości akt sprawy w ocenie sądowo – lekarskiej brak jest kategoriycznych przesłanek do uznania, że przyjęcie przez oskarżonego K. B.środka odurzającego miało istotny, dający się obiektywnie ocenić wpływ na upośledzenie jego zdolności psychomotorycznych i zagrażało bezpieczeństwu w ruchu drogowym” podobnie biegły stwierdził „jest mało prawdopodobnie, by w okresie pomiędzy zatrzymaniem, a pobraniem krwi do badań w zachowaniu oskarżonego w kontekście analizy czasowej zmian stężenia (...)w organizmie mogło dojść do tak radykalnej zmiany jego zachowania, reakcji, by ewentualne zaburzenia nie były widoczne podczas badania lekarskiego”,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk a polegającej na naruszeniu zasady in dubio pro reo i na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez w dalszym ciągu przyjęcie pomimo opinii biegłego lek med. M. W., że oskarżony K. B. swoim zachowaniem miał wypełnić znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk pomimo, że nie da się w żadnej mierze usunąć wątpliwości w inny sposób jak tylko na korzyść oskarżonego K. B.,

3. rażąco surowość kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 2 lat i zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszystkich kategorii przez okres 2 lat, jako nieadekwatną dla celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 § 1 kk, albowiem kara zarówno pozbawienia wolności, jak i zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres aż 2 lat nie jest współmierna do wagi czynu w świetle uzupełniającej opinii biegłego dr P. A.z Instytutu Ekspertyz Sądowych w K.i opinii biegłego lek med. M. W.wywołanego notabene z urzędu, który jednoznacznie stwierdził po analizie akt sprawy, że brak jest kategoriycznych przesłanek dla uznania, że przyjęcie przez oskarżonego środka odurzającego miało istotny wpływ na jego upośledzenie w zakresie zdolności psychomotorycznych i aby zagrażało bezpieczeństwu w ruchu lądowym, jak również pominięto przy wymiarze kary właściwości i warunki osobiste oskarżonego K. B., jego dotychczasowy sposób życia przed popełnieniem rzekomego przestępstwa, a w szczególności zupełne pominięcie dotychczasowej niekaralności oskarżonego, właściwości osobiste w postaci młodego wieku i faktu, że przecież oskarżony K. B.studiuje na dwóch uczelniach, a to (...)student roku V w Wyższej Szkole (...)w K.i na Wydziale Prawa (...) Akademii im. (...)w K.student roku II i ma wyjątkowo dobrą opinię środowiskową, zarówno w miejscu zamieszkania na terenie Z., jak i w K., gdzie oskarżonyK. B.studiuje.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje.

apelacja ma przymiot oczywiście bezzasadnej.

W poprzednim wyroku Sąd Okręgowy dał wyraz temu, że poza jakąkolwiek wątpliwością pozostaje to, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny pod wpływem środka odurzającego i tym samym wyczerpał przedmiotowe znamiona występkę z art. 178a § 1 kk. Uznał natomiast ten Sąd, że kwestią wymagającą wyjaśnienia był realny wpływ środków odurzających na zachowanie (stan oskarżonego) i upośledzenie jego zdolności psychomotorycznych, determinujące związane z jego zachowaniem niebezpieczeństwo dla dobra prawnego jakim jest bezpieczeństwo komunikacji, a przez to mającą (kwestią) istotny wpływ na wymiar kary i środka karnego. Sąd Rejonowy przeprowadzając ponownie postępowanie dowodowe zagadnienia te wyjaśnił, a wynikające z tego ustalenia uwzględnił, bo przecież wymierzył oskarżonemu środek karny na okres 2 lat, a nie 4 jak to miało miejsce poprzednio. Generalnie z uwagi na występowanie stanu po użyciu podobnie działającego środka (art. 87 kw) i stanu pod wpływem środka odurzającego (art. 178a kk) należy stwierdzić różnica pomiędzy nimi sprowadza się do wpływu wywartego przez środek na organizm. Ten zaś zależny jest tylko i wyłącznie od rodzaju i ilości wprowadzonego do organizmu środka, a realny wpływ tego środka na zdolności psychomotoryczne jest prawnie indyferentny. Tak też jest, gdy chodzi o alkohol. Przecież odpowiedzialność za jazdę w stanie nietrzeźwości nie jest w żaden sposób sprzężona ze stopniem tolerancji organizmu na alkohol (przysłowiowa „słaba i mocna głowa”).

Skarżący przytacza fragmenty opinii biegłych, ignorując zupełnie przeprowadzone badanie krwi, które wykazało, że oskarżony musiał wprowadzić znaczne ilości narkotyków do organizmu i to w rozmiarach zdecydowanie przekraczających stan, jaki wywołuje stężenie alkoholu powyżej 0,5 promila. Jak biegły medyk stwierdził, przyjęcie przez oskarżonego środka odurzającego miało wpływ na osłabienie jego zdolności psychomotorycznych w trakcie kierowania samochodem, natomiast nie dało się obiektywnie ocenić, co eksponował w apelacji skarżący, jaki to miało wpływ na upośledzenie jego zdolności psychomotorycznych. Podniósł zarazem biegły, że lekarz badający oskarżonego przed pobraniem krwi mógł nie stwierdzić charakterystycznych objawów bycia pod wpływem środków odurzających, zwłaszcza w sytuacji, gdy wpływ ten nie powodował istotnych zaburzeń stanu zdrowia.

Do kwestii powyższych i innych, jakie zostały zawarte w apelacji, odniósł się Sąd Rejonowy w starannym uzasadnieniu i ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni podziela, odwołując się do zawartych w tymże uzasadnieniu argumentów, nie widząc potrzeby przytaczania ich na nowo. Odniósł się Sąd odwoławczy tylko co do zagadnień niejako fundamentalnych, a to co do zarzutu kwestionującego, by w ogóle oskarżony miał się dopuścić przypisanego mu przestępstwa. Chodzi o ocenę prawną, bo to że wprowadził oskarżony narkotyk do organizmu, obrońca w apelacji nie kwestionuje, a Sąd I instancji kwestię tę analizował, dochodząc do prawidłowych ustaleń. W pozostałym zakresie Sąd odwołuje się do uzasadnienia Sądu Rejonowego, w tym także co do czasookresu orzeczonego środka karnego. Sąd Okręgowy ma na względzie, że rozstrzygnięcie to będzie stanowiło znaczną dolegliwość dla oskarżonego prowadzącego działalność gospodarczą. Obrona czyniła wszystko, by ten środek był obniżony np. próby uzgodnienia z Prokuraturą, która nie zgodziła się zaakceptować wyroku opiewającego tylko na roczny zakaz (k. 109). Osoby kierujące pojazdami pod wpływem środków odurzających wywołują, jak wskazują konkretne przypadki np. śmierć na pasach w B. dwójki dzieci, nie tylko potencjalne ale coraz częściej realne zagrożenie i dlatego przypadki popełnienia przez tych sprawców tego rodzaju przestępstw, jakiego dopuścił się oskarżony muszą być piętnowane, by w ten sposób zapobiec ewentualnym tragediom.

Wobec nieuwzględnienia apelacji Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za drugą instancję.